

Mohl sis to nakreslit přesně, jak jsi chtěl.
Teďka už to nespraviš, vady slavných děl.
Chtěls po hlavě jít do lásky, teď srdce spálené máš,
jako uhel, kterým kreslíš obrázky nahých, cizích těl.
A teď se ptáš, jestli máš jít, či stát,
brečet nebo se smát a říct.
Jsem malíř pouličních hřichů,
co žije na povel.
Jsem kapitánem svých snů,
co noční můry má.
Jsem malíř posledních výkřiků,
co vždy do ticha volá.
Hodně promarněných díků, co vyslovit jsi měl.
Pořád ses chtěl dovídat, kdo, kde pravdu má.
Teď odpověď, ne otázky, je to, co tě zajímá.
A teď se ptáš, jestli máš jít, či stát,
brečet nebo se smát a říct.
Jsem malíř pouličních hřichů,
co žije na povel.
Jsem kapitánem svých snů,
co noční můry má.
Jsem malíř posledních výkřiků,
co vždy do ticha volá.
Hodně promarněných díků, co vyslovit jsi měl.